

Người tình

Như một sợi dây thép gai. Mỗi chữ được khắc trên cái nhẫn ấy như một cái gai châm móc vào tôi. Joanna 30.12.1978. Tôi bắt đầu thấy đau từ chữ "J", những giọt nước mắt đầu tiên trào ra ở chữ "a", một cái gì đó xuyên qua tôi ở số "30". Tôi sinh ngày 30.12, vào ngày cưới của anh, chỉ có điều trước tám năm. Khi đến sinh nhật tôi, bao giờ anh cũng có hai bó hoa hồng. Một cho tôi. Màu trắng. Đẹp vô cùng. Bó thứ hai cho vợ anh. Màu đỏ.

Anh để nó ở chỗ cửa bếp, để chúng tôi không nhận thấy sự hiện diện của nó, khi chúng tôi yêu nhau trên thảm, hay trong phòng ngủ. Vờ như nó cũng như cái cặp của anh. Khi mọi chuyện đã xong, tôi đứng dậy và vào phòng tắm, anh có thói quen nằm hút thuốc. Lúc ở phòng tắm đi ra, qua sảnh, tôi mới để ý đến bó hoa. Tôi bèn đi lấy cái bình to nhất bằng thuỷ tinh màu tím, đổ nước và để bó hoa dành cho vợ anh vào bình. Cũng rất đẹp. Vì anh mua hoa như thể cho chính mình, để được vui trước niềm vui đón nhận những bông hoa từ tay anh, của tôi. Và cả của vợ anh nữa.

Tôi đứng quay lưng ra cửa sổ, khoả thân, run rẩy vì lạnh và đau đón, bề bàng. Tôi chờ cho mình hết run. Sau đó tôi trở lại sàn nhà hoặc phòng ngủ, nép người vào anh và quên tất cả. Đôi khi tôi có cảm giác là anh biết những gì vừa xảy ra với tôi dưới bếp, và anh muốn dùng nụ hôn để băng lại vết thương mà cái dây thép gai kia đã gây ra cho tôi. Và anh đã băng kín. Thế là,

khi anh lấy bó hoa trong bếp để về nhà, tôi cảm thấy rất rõ ràng rằng không có anh, tôi không thể có những khoảnh khắc như tôi đã có. Tôi được nếm trải niềm hạnh phúc lớn lao chính là vì cùng với anh.

Đôi khi anh từ dưới phố hỗn hển chạy lên phòng để cảm ơn tôi đã để hoa trong bình. Đó là những lúc tôi cảm thấy đau đớn nhất. Cũng như anh, tôi không muốn nhắc đến điều đó. Vờ làm như bó hoa cũng chỉ như cái cặp của anh. Nhưng chúng tôi chưa bao giờ thành công. Lần nào tôi cũng đi lấy cái bình tím, còn anh bao giờ cũng quay lại để cảm ơn. Anh quay lại, vì anh coi lòng biết ơn là một cái gì đó cần phải bày tỏ giống như sự tôn trọng. Tốt nhất là ngay tức thì. Rồi anh chạy xuống cầu thang, còn tôi quay vào phòng ngủ hoặc phòng khách, nơi mà anh vừa mới hôn tôi, uống nốt chỗ vang thừa trong ly của anh và của tôi, mở tiếp một chai khác, rót vào hai cái ly và khóc. Khi vang đã cạn, tôi ngủ ngay trên thảm. Sáng dậy, tôi nhìn hình ảnh của mình trong gương. Những vết sẫm từ sơn kẻ mắt chạy dài trên má. Những vết vang đỏ đã khô trên ngực, tôi đã làm rớt vang khi bàn tay rung lên vì nức nở hoặc khi đã quá say. Tóc bết vào trán và cổ. Khi nhìn thấy hình ảnh ấy trong gương, tôi bỗng thấy căm thù và khinh bỉ bản thân mình, và cả anh, cả vợ anh, và tất cả hoa hồng trên thế gian này. Tôi chạy vào phòng khách, lôi bó hoa phải ôm bằng cả hai tay ấy ra, quật xuống sàn nhà, vào bàn ghế, vào bậc cửa. Cho đến khi không còn lại một bông hoa nào tôi mới ngừng đập. Tôi đi ngủ. Tỉnh dậy vào buổi trưa và giẫm chân trần lên những cánh hoa trắng trên sàn nhà. Trên một vài cánh hoa có cả những vết máu từ tay tôi do bị gai hồng đâm phải.

Và đã như vậy từ sáu năm nay.

Sao tôi lại chấp nhận được tình trạng đó?

Mẹ tôi cũng hỏi như vậy mỗi khi tôi về nhà vào dịp lễ tết. Và bao giờ bà cũng khóc. Người ta không thể nói chấp nhận hay không chấp nhận làm điều

mà người ta thấy cần thiết hoặc khát khao!

Tôi yêu anh kinh khủng, đến mức đôi khi tôi thấy như ngạt thở. Đôi khi tôi ước gì anh bỏ tôi đi mà không làm tôi bị tổn thương. Nhưng anh là người tình chung thủy nhất. Anh chỉ có tôi và vợ. Anh chỉ ra đi khi nào tôi ra lệnh cho anh hoặc khi tôi có người đàn ông khác. Nhưng tôi không thể ra lệnh cho anh rồi bỏ tôi. Còn với những người đàn ông khác thì tôi lại không hợp. Tôi biết thế.

Đó là vào hai năm trước đây. Anh phải đi công tác mấy tuần ở Brussel. Tôi sẽ bay đến chỗ anh vào ngày cuối cùng. Chỉ riêng kế hoạch đã khiến tôi ngây ngất. Chúng tôi sẽ được ở bên nhau bảy ngày tám đêm. Hạnh phúc biết bao! Thứ sáu tôi sẽ bay, thế mà thứ tư tôi bỗng bị sốt. Trên 39 độ. Tôi khóc vì bức tức. Tôi chỉ muốn bóp cổ cô bạn đã mang virus cúm đến cơ quan để tôi bị lây. Tôi đã uống hàng vốc vitamin C, nuốt aspirin, mua về một túi nặng cam và chanh, và ăn lấy ăn để với hy vọng là sẽ khỏe lại. Khi tất cả chẳng ăn thua gì, mà tôi vẫn sốt trên 39 độ, mỗi lần ho tưởng như có ai thúc xéng vào hông mình, tôi đành phải đi khám.

Tôi đứng chờ trong một hành lang hẹp. Trong một cái ghế trước phòng khám phụ sản là vợ anh đang ngồi đọc sách. Phía dưới cửa sổ, bên một cái bàn thấp, con gái anh đang vẽ gì đó vào một tờ giấy to. Khi tôi đi vào, cô bé ngẩng đầu lên và cười với tôi. Nó cười hết như anh. Bằng cả khuôn mặt. Và cũng nháy mắt hết như anh. Tôi cảm thấy tay mình run rẩy. Đúng lúc ấy vợ anh được gọi tên, đứng dậy. Chị ta gấp sách, nói gì đó với con gái và nhìn tôi cười, chỉ vào cái ghế trống. Chị ta đi qua tôi trong hành lang hẹp, chạm cả cái bụng vĩ đại vào tôi.

Mắt tôi tối sầm lại. Tôi đến bên cửa sổ, và mặc cho mọi người phản đối tôi vẫn mở toang cửa và hít thật sâu.

Dọc đường, tôi quăng hết số chanh cam trong túi vào thùng rác. Aspirin thì

tôi vút vào cái thùng tiếp theo. Tôi chợt mong mình ốm thật nặng, sau đó là trốn đi đâu đó để không ai có thể tìm thấy. Để ôm con gấu nhung từ hồi bé vào lòng và trốn trong một mảnh vườn hoang vắng nào đó ở xa thành phố. Tôi không đủ sức để thay quần áo, cứ thế thiếp đi trên đivăng. Tôi mơ thấy con gái anh nhìn thấy tôi, nó sợ quá bèn trốn trong tủ và chơi với con gấu nhung, nó lấy đĩa moi hai hạt cườm đen ở mắt gấu ra.

Hơn sáu giờ tối tôi mới dậy. Tôi đốt vé đi Brussel trong lavabô. Sau đó rút dây điện thoại ra. Trước đó tôi đã gọi thợ mộc đến thay khoá cửa. Ngày hôm đó tôi đã quyết định khi nào khỏi ốm, tôi sẽ tìm cho mình một người đàn ông khác. Và tôi sẽ có bầu ngay với anh ta. Điều đó sẽ chắc chắn hơn cả việc thay khoá cửa. Những ngày, những đêm Brussel của tôi cứ qua đi, và tôi đi từ giai đoạn "tại sao anh lại có thể làm một việc hèn hạ như thế đối với mình" đến giai đoạn "nhưng anh đã làm gì hèn hạ đối với mình cơ chứ?".

Tôi đã tưởng tượng ra những gì? Rằng anh về nhà với vợ rồi họ chơi cờ vua hoặc xem những tấm ảnh từ thời trẻ suốt đêm ư? Tôi đã tự vẽ một sơ đồ tâm lý, trong đó vợ anh gần như là mẹ anh. Không tình dục. Chưa bao giờ tôi hỏi anh có ngủ với vợ không. Đơn giản là tôi chủ ý cho rằng một khi anh đã để trong tôi cái chất lỏng thân thiết đó của anh thì việc anh để nó trong một người phụ nữ khác là một việc độc ác. Đặc biệt là trong một phụ nữ thần thánh, không tình dục như vợ anh. Và khi chị ta khó nhọc lách qua tôi trong cái hành lang hẹp, chạm bụng mình với đứa con của anh trong ấy vào bụng tôi, tôi cảm thấy như bị ai đó giở cái bàn là nóng bỏng với dòng "Joanna 30.12.1978" vào rốn. Giống như người ta đánh dấu cừu hay bò. Vợ anh là một phụ nữ đẹp. Nhưng đẹp như tôi nhìn thấy ở phòng khám, ngay trước kỳ sinh nở thì đã khiến tôi phải đau đớn.

Khi cái trận cúm Brussel qua đi, tôi đã đi săn lùng "những người đàn ông khác".

Chính xác tám mươi hai ngày sau hôm thay khoá cửa, tôi ra ga Warsaw để đi Torun chuẩn bị cho một cuộc phỏng vấn của báo tôi. Tôi lấy từ ví ra tờ 200 zloty để trả tiền vé nhưng người bán vé không có tiền lẻ trả lại. Tôi quay lại hỏi người đứng sau có thể đổi cho tôi tờ hai trăm đó được không. Anh đứng sau tôi. Lặng lẽ cầm tờ hai trăm từ bàn tay lạnh ngắt vì kiêu hãnh và bối rối của tôi, đưa cho người bán vé và nói rằng anh cũng mua vé đi Torun và muốn lấy chỗ gần tôi. Người bán vé đưa cho anh hai vé và chỗ tiền thừa. Anh xách cái vali của tôi và chúng tôi lặng lẽ ra sân ga.

Và thế là anh lại có chìa khoá vào căn hộ của tôi. Anh lại đến chỗ làm đón tôi đi Hel, đi biển Ustka hay Bieschad. Trong thời gian đó thì vợ anh đẻ cô con gái thứ hai.

Ở anh có gì đặc biệt?

Tất cả mọi điều ở anh đều thực sự đặc biệt. Trong tất cả những gì thấy ở anh, cái mà tôi thích nhất là được nghe anh nói. Anh gọi cho tôi vào buổi sáng, thậm chí cả vào ban đêm, và nói bằng một giọng hưng phấn không thể kìm nén: "Em nghe đây, anh có chuyện này phải nói với em ngay lập tức".

Và tôi biết rằng chỉ bằng một câu duy nhất ấy, anh đã đặt tôi lên trên tất cả. Bởi chính tôi chứ không phải ai khác, được nghe kể về những thành công, những thất bại, những cảm xúc, những kế hoạch hay những suy nghĩ của anh. Trong sáu năm, chưa một lần anh nói với tôi là anh yêu tôi, nhưng cho đến cuối đời, không một "anh yêu em" nào có thể thay thế được "em nghe đây, anh có điều này phải nói với em ngay lập tức". Có một lần trong quán bia, tôi tình cờ được chứng kiến anh tranh luận gay gắt với một người bạn, anh nói rằng sự phản bội bắt đầu khi mà lẽ ra vợ phải là người đầu tiên mà ta muốn nói một điều gì đó quan trọng thì ta lại "khát khao được nói ngay lập tức với một người phụ nữ khác". Sáu năm qua anh không hề phản bội tôi.

Thậm chí với vợ anh. Đôi khi anh kể cho tôi về những điều tưởng như hoang

tưởng, nhưng lại là những bài giảng thực sự về vật lý hay lý thuyết về vũ trụ. Giống như có lần, khi anh bỗng nhớ đến những "vũ trụ sơ sinh" ấy. Toàn bộ vũ trụ sơ sinh được sinh ra từ khoảng không được hình thành sau Vụ Nổ Lớn hoặc sau sự sụp đổ của một hố đen. Những đứa trẻ sơ sinh được ra đời từ bọt vũ trụ hoặc từ những cặp hố đen, lấp đầy vũ trụ cha mẹ. Chúng chẳng phụ thuộc gì vào họ theo nghĩa của những định luật vật lý chi phối họ. Anh dừng xe lại ven đường và giải thích cho tôi về sự chấp nhận cái vũ trụ đó.

Vào cái ngày 11 tháng 9 ấy, anh đến nhà tôi và chúng tôi ngồi im lặng trên sàn nhà, mắt dán vào màn hình và bỗng cảm thấy mình chẳng hiểu gì về thế giới. Anh sợ. Anh ngồi sau lưng tôi, ôm tôi thật chặt và ngả đầu vào gáy tôi. Anh run. Và nói bằng một giọng tắt dần. Tôi yêu anh cả vì lẽ đó nữa, là anh có thể sợ như vậy và không xấu hổ khi để cho tôi biết điều đó. Anh, người lãnh đạo hàng trăm con người với tính nghiêm khắc đến độc đoán, nhưng công bằng và trung thực một cách thái quá. Anh, người không bao giờ đồng ý ngồi ở chỗ của sếp khi chỉ cần có một điều gì đó không ổn, anh lập tức đòi cầm lái và tự mình ngồi sau vô lăng.

Không một người đàn ông nào mà tôi từng biết lại sợ hãi đẹp như anh. Tôi không bao giờ quên được, vào cái ngày 11 tháng 9 ấy, lúc anh đứng dậy và lần đầu tiên anh gọi điện cho vợ từ nhà tôi. Và mặc dù tôi đã muốn khóc khi nghe anh nói "Joasiu ..." (cách gọi Joanna thân mật - ND), tôi vẫn cảm thấy điều đó thật đẹp và nếu như anh không làm thế, có lẽ tôi đã không tôn trọng anh như tôi vẫn tôn trọng anh.

Trong những khoảnh khắc ấy, tôi muốn là tất cả đối với anh. Và không bao giờ để anh phải mất lòng tin hay thất vọng.

Có một lần, trên bãi biển ở Hel vào lúc trời hửng sáng. Chúng tôi ngồi ngoài hiên, mê mẩn nhìn về phía chân trời. Cho tới bây giờ tôi vẫn không biết, buổi sáng hôm ấy, rượu hay Chúa đã đẩy mặt trời lên khỏi đường chân trời

đẹp đến thế, để tôi bỗng cảm thấy gắn bó với anh vô cùng. Đã có khi nào trong mối quan hệ với một người đàn ông, bạn bỗng thấy có một mối ràng buộc thần bí và thiêng liêng giữa hai người? Tôi đã cảm nhận được tất cả, ở đó, ở cái hiên nhà bừa bộn ấy ở Hel. Và có lẽ vì vậy mà tôi bỗng đủ can đảm để nói:

- Ước gì em được là người đàn bà duy nhất của anh. Duy nhất! Anh hiểu không? Và biết chắc rằng cả sáng mai, cả thứ hai tuần sau và cả vào lễ Giáng Sinh em vẫn sẽ có anh...

Tôi khóc. Anh nghiêng đầu. Có người lại như thế những điều tôi vừa nói là một cú đấm và anh đang chờ những cú đấm tiếp theo, và người cứ cứng đờ ở tư thế ấy. Một lát sau, anh đứng dậy và đi ra phía biển. Tôi ngồi không thể nhúc nhích. Anh trở lại, chạm vào đầu tôi và nói khẽ: "Tha lỗi cho anh".

Khi quay về từ Hel, tôi hiểu rằng anh sẽ không bao giờ chỉ là người đàn ông của tôi. Và tôi cứ cam phận như vậy cả đến hôm nay nữa.

Mai là sinh nhật tôi. Và kỷ niệm ngày cưới của anh. Đã chín tuần nay tôi không có kinh. Tôi sẽ có đứa con của anh. Tôi đã không còn sợ cái nhẫn ấy nữa. Ngày mai tôi sẽ nói với anh, rằng không thể mua hai bó hồng để tặng cho hai người đàn bà ở hai vũ trụ khác nhau, tách rời nhau.

Chắc chắn anh sẽ hiểu và sẽ rời bỏ chúng tôi. Nhưng dù thế thì vẫn còn lại trong tôi cả một vũ trụ.

Vũ trụ sơ sinh.

Thanh Thư trích dịch

Nguồn: ms

Được bạn: ms đưa lên

vào ngày: 18 tháng 10 năm 2004